

можалъ добре да се нареди. Заловилъ се билъ на нѣкаква работа, отъ която печелѣлъ много. Вече си спестилъ и доста пари. Пъкъ и отъ живота билъ доволенъ. Въ чужбина всичко било по-хубаво и по-добре наредено, отколкото у насъ.

Колко време мина така, не помня. Единъ день всички останахме очудени, когато видѣхме забѣгналия въ село. Презъ нощта той дошълъ скритомъ при до-

машнитѣ си, а сутринята самъ отиде и се пердаде на кмета.

— Вържи ме — кай — кмете, и ме отведи подъ стража въ затвора.

— Разкая ли се за престѣплението? — попита го кметътъ.

Селянинътъ го гледа дълго въ очитѣ, после наведе глава и каза:

— Колкото до разкаянието, азъ се разкаяхъ веднага, щомъ разбрахъ, какво съмъ направилъ. Затова избѣгахъ — срамъ ме бѣше да гледамъ хората въ очитѣ. Но друго, друго ме върна назадъ; друго ме накара да прекъсна добрия си животъ и многото си печалба. Тука, тука, въ сърдцето, почна да ме боли все повече и повече. Разбрахъ, че не ще мога да изтрая.

— Какво е то, другото? — запитаха съ кмета нѣколцина изеднѣжъ.

Селянинътъ се усмихна леко, направи кръгъ съ ржка, като сочеше наоколо и натърти: Родината!... После, като се замисли, продължи: по-добре е да си затворенъ въ нея, отколкото да бждешъ свободенъ и богатъ въ чужбина. Какво е тя, знае само за тоя, който я е напустналъ. . . Кмете, води ме въ затвора!...

С. Чилингировъ